

результативну ознаку. Чим високотехнологічніше виробництво, чим країна більше спроможна до поглинання імпортованих технологій, тим більше економічне зростання.

Таким чином, дослідження виявило, що Україна не здатна сама забезпечувати себе інноваціями, бо фактор внутрішніх витрат на НДДКР незначущий. Для економічного зростання України як країни, що розвивається, необхідні запозичення технологій у інших країнах. Це можна зробити за рахунок різних механізмів ТТ (імпорту товарів ІКТ) та ПІ, тому що саме вони ендогенно впливають на загальну факторну продуктивність.

Перелік використаних джерел:

1. Bazhal, I. *The Political Economy of Innovation Development: Breaking the Vicious Cycle of Economic Theory* / Iurii Bazhal. – London, UK: Palgrave Macmillan, 2017. – 135 p.

2. Bellakhdhar A. *Domestic R&D Intensity, Technology Transfer And Growth Of Productivity: An Empirical Investigation Of Tunisian's Case* / Ahmed Bellakhdhar. // *Challenges of the knowledge society*. – 2019. – №11. – С. 969–981. – Access mode to the resource: <https://journals.indexcopernicus.com/api/file/viewByFileId/649940.pdf>

3. Офіційний сайт The World Bank Data. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://data.worldbank.org/>.

4. Офіційний сайт UNESCO Institute for Statistics [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://data.uis.unesco.org/Index.aspx>.

Дяченко М. І.,

кандидат сільськогосподарських наук, доцент,

Альошкіна Л. П.

кандидат економічних наук, доцент,

Уманський національний університет садівництва

ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ В АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ

Процеси розвитку інновацій та інноваційної діяльності безпосередньо залежать від ефективного інвестиційного забезпечення аграрних підприємств, сприятливого інвестиційного клімату, наявності якого стимулює процеси залучення інвестицій.

Інвестиції відіграють вирішальну роль у функціонуванні економіки. Адже вони позитивно впливають на обсяг суспільного виробництва і зайнятості, структурні зрушення в економіці, розвиток галузей і сфер господарства. При цьому, інвестування повинно здійснюватись в ефективних формах, оскільки вкладення коштів у морально-застарілі засоби виробництва та технології не буде мати позитивного економічного ефекту. Нераціональне використання

інвестицій тягне за собою заморожування ресурсів і внаслідок цього – скорочення обсягів виробленої продукції.

На сьогодні зростання інвестицій в аграрний бізнес є одним із основних факторів, який сприятиме збільшенню обсягів виробництва продукції, оновлення технічної і технологічної баз, забезпеченню стійкого розвитку підприємств. За розрахунками науковців Інституту аграрної економіки у період 2016-2018 років одна гривня інвестицій в основний і оборотний капітал аграрних підприємств принесла в середньому 0, 295 грн. приросту прибутку до оподаткування на рік. Тобто, інвестиції в аграрний сектор економіки окупаються досить швидко – за 3-4 роки. Більшість національних інвесторів усвідомлюють привабливість аграрного виробництва. Відтак, навіть в умовах війни та економічної нестабільності обсяги капітальних інвестицій в аграрну сферу за останні роки збільшились на 81%. Але, в умов підвищення ризиків національні інвестори надають перевагу короткостроковим інвестиціям. За останні 3 роки (2016-2019 рр.) на 1 грн. капітальних інвестицій припадало 2,64 грн. короткострокових. При цьому, як відзначають спеціалісти Інституту аграрної економіки підкреслюють, що уявлення іноземних інвесторів щодо окупності їх капіталу в аграрному секторі України є здебільшого песимістичними. Не випадково інвестований у виробництво продукції сільського, лісового і рибного господарства капітал нерезидентів за 2018 рік становив лише 621 млн. грн. з яких 43% надійшли з офшорів.

Основною перешкодою для інноваційно-інвестиційного розвитку аграрного сектора України є відсутність системного підходу до забезпечення інноваційної діяльності. Як відмічає О.В. Ільїна та інші науковці, в нашій економіці мають місце лише окремі елементи інноваційно-інвестиційної структури. Тому, концепція сталого розвитку підприємств України припускає формування і цілеспрямований розвиток цивілізованого ринку науково-технічної інноваційної продукції. Щодо теперішнього часу інвестиційний процес продовжує занепадати, попри деяке пожвавлення в останні роки. Це говорить про те, що інвестиційна політика держави не була спрямована на подолання сформованості тут кризової ситуації і не враховуватиме реальний стан продуктивних сил, що характеризують наразі як катастрофічний. Тому, здійснення ефективної інноваційної діяльності аграрних підприємств можливе лише за допомогою державної підтримки, яка має здійснюватись через систему економічних механізмів та важелів.

Отже, враховуючи ситуацію, що склалася при визначенні інноваційно-інвестиційної стратегії розвитку аграрних підприємств на найближчу перспективу необхідно орієнтуватися на забезпечення і підтримку існуючого виробничого потенціалу, створення інноваційно-інвестиційних проектів, які швидко відшкодовують вкладені кошти, закупівлю сучасної техніки для впровадження нових технологій виробництва.

Державна інвестиційна політика має бути спрямована на створення сприятливого інвестиційного клімату в країні, на стимулювання залучення приватного капіталу, як національного, так і іноземного та на пошук нових

форм спільного інвестування в перспективні проекти. Адже, в умовах нестабільної економіки, для якої як відмічає С.О. Заїка, характерні не тільки ринкові перетворення, але й кризові, явища, ринкові методи не можуть забезпечити саме активізацію інвестиційних процесів. Тому, функції, важелі і відповідальність держави в інвестиційній сфері не тільки повинні згортатися, але, навпаки, розширюватися і диференціюватися залежно від галузевих особливостей.

Перелік використаних джерел:

1. Ільїна О.В., Ільїн В.Ю., Коцупатрий М.М. *Інвестиції, як фактор переходу до інноваційного конкурентоспроможного розвитку аграрних підприємств. Підвищення конкурентоспроможності підприємств: монографія. Северодонецьк: Вид-во «Ноулідж» (Северодонецьке відділення). 2016. 366 с.*

2. Заїка С. О. *Теоретичні аспекти управління інвестиційно-інноваційною діяльністю аграрних підприємств / С. О. Заїка // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Економіка і менеджмент. - 2015. - Вип. 11. - С. 101-105.*

Шаманська О. І. *Формування системи інноваційно-орієнтованого розвитку аграрних підприємств. Інвестиції: практика та досвід. 2018. № 19. С. 17–23.*

Зайнчуківська В. Р.

Національний університет «Києво-Могилянська академія»

ПРИОРІТЕТНІСТЬ КРИТЕРІЇВ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ КОМПАНІЇ НА РИНКУ ПРАЦІ В УМОВАХ КРИЗИ

Конкурентоспроможність компанії – це сукупність показників, що визначає спроможність компанії існувати в умовах конкурентного ринку. На рівень конкурентоспроможності підприємства має вплив велика кількість факторів, одним із них є людський ресурс, що забезпечує ефективну діяльність підприємства. Ринок праці – це система відносин між професійними кадрами та роботодавцями. В конкурентних відносинах на ринку праці беруть участь як потенційні працівники, так і підприємства-роботодавці.

Конкурентоспроможність компанії на ринку праці можна трактувати, як її здатність запропонувати якісні робочі місця та забезпечити працівникам комфортні умови праці в порівнянні з іншими компаніями в певній галузі. В умовах сучасної орієнтованості економіки України на 17 Цілей сталого розвитку (подолання всіх форм бідності, на боротьбу з нерівністю та усунення негативних проявів кліматичних змін) компанії з конкурентним рівнем на ринку праці забезпечують досягнення цілі 8 «Гідна праця та економічне зростання». Саме такі компанії створюють робочі місця, формують зайнятість